

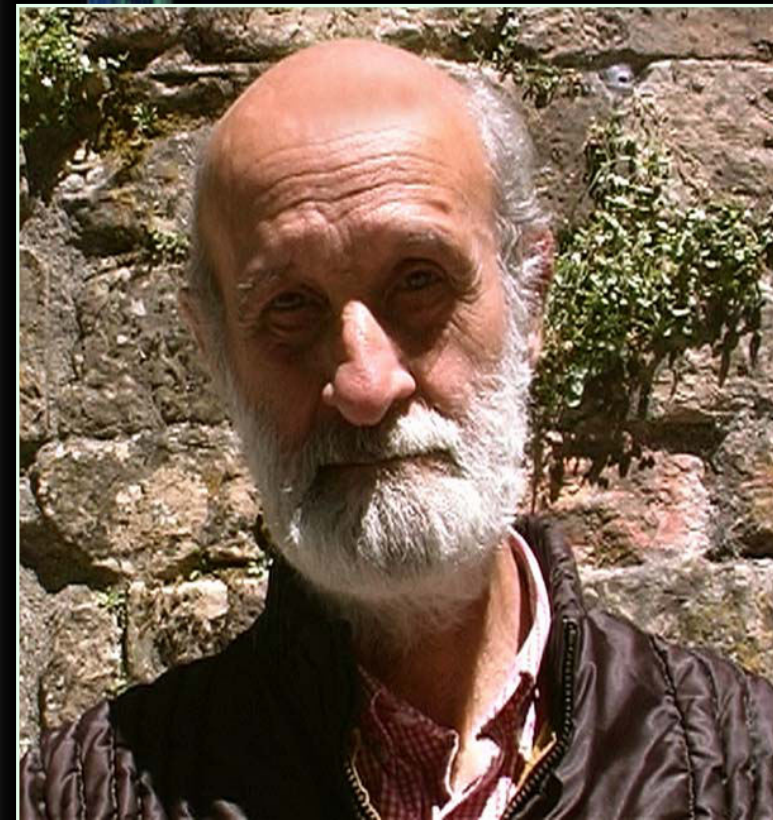
FRANCESC VICENS GIRALT

Neix a Barcelona el 1927.

S'inicia a l'espeleologia el 1944 llegint un llibret que reproduïa la conferència que sobre espeleologia havia donat l'any 1899 Mossèn Font i Sagué al Centre Excursionista de Catalunya.

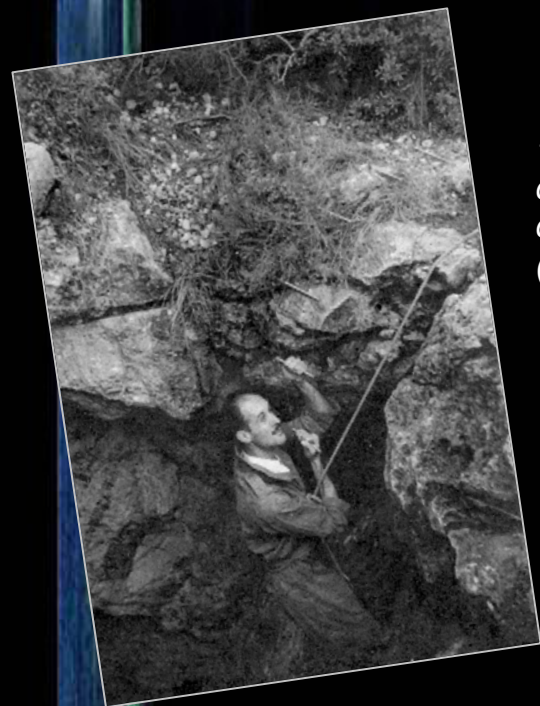
Comparteix amb alguns companys d'escola la seva lectura i visiten la cova Simanya i la d'en Manel, a Sant Llorenç del Munt. S'assabenta que el Club Muntanyenc Barcelonès encara guarda les escales de Font i Sagué i, junt amb Francesc Rovira i Jacint Ballester, es fa soci.

Allà coneixerà a Noel Llopis Lladó i Francesc Español, que ja havien fet espeleologia abans de la guerra.

1977. Francesc Vicens a San Juan de la Peña (Huesca). Foto: M. Ubach.

1948. Sortint de l'avenc dels Esquirols (El Garraf).

Fotos:
Arxiu GES.

1949. Francesc Vicens a l'avenc de La Ferla, (El Garraf), en aquell moment la màxima fondària de l'estat.

El seu primer avenc va ser el Gaietà (El Garraf), en una sortida organitzada per en Llopis Lladó.

El 1948, amb Ferran Termes, J. Mª Thomas i Joaquim Montoriol, funda el Grup d'Exploracions Subterrànies (GES) del qual en Francesc Vicens passarà a ser-ne el president fins el 1950.

Aquell mateix any 1948 exploren l'avenc de l'Esquerrà, a Olesa de Bonesvalls i, el juny de l'any següent, realitzen el descens a l'avenc de La Ferla, aleshores el més fons de l'estat. Els hi caldrà fer nit a uns 120 metres de fondària per aconseguir arribar al fons de la cavitat.

L'any 1950 el GES supera aquesta cota a la Cueva del Agua (Granada).

El 1954 en Francesc Vicens passa a ser el primer president de la *Comisión Técnica de Exploraciones Subterráneas de la Federación Española de Montañismo*.

Des d'aquesta Comissió intenta crear una federació autònoma d'espeleologia, però aquest objectiu no s'aconseguirà fins 25 anys després. Plega del càrrec el 1956.

Publica el llibre *L'Espeleologia* de la col·lecció Pulga (1955) i tres anys després *Avencs i Coves*, una obra referent de la literatura espeleològica catalana, on recollirà una de les etapes més significatives de la seva vida: la dedicada a l'exploració subterrània.

S'havia llicenciat en dret el 1949, però la seva vocació el menà pel camí de la història, de l'art i de l'estètica, disciplines que va compartir des de molt jove amb les seves inquietuds polítiques.

1962. A París, en la que va ser la seva estació de metro durant 4 anys.

1950. A la Cueva del Agua (Granada), amb J. Montoriol i F. Termes

1952. Francesc Vicens, Miquel Porter i altres integrants del Cercle Lumière reben l'estrella del cinema francès Cécile Aubry.

1959. Amb la família el dia del seu casament.

1963. A Berlín Est, davant la Porta de Brandenburg "Grenzgebiet".

1968. Amb Joan Miró i Sra. i Joan Salvat, davant del cartell per al llançament del Diccionari Salvat Català.

1975. Amb la lloba Lin, a Fontanilles.

El 1955 va passar a formar part de la cèl·lula universitària clandestina del PSUC, des d'on va dirigir la revista *Nous Horitzons*, amb el pseudònim de Joan Berenguer.

El 1957 va ser jutjat per un tribunal militar i empresonat. Al sortir de la Model va fugir a París, on va ampliar els seus estudis. El 1965 va ser expulsat del PSUC per Santiago Carrillo acusat de nacionalista, tot coincidint amb l'expulsió de Jorge Semprún, que seria Ministre de Cultura.

El 1980 es va fer d'Esquerra Republicana de Catalunya, partit de qual va ser diputat al Parlament de Catalunya a les eleccions del 1980 i al Congrés dels Diputats en les de 1982.

El 1991 abandona ERC i es fa d'Iniciativa per Catalunya, tot passant a ser regidor en l'àrea de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona fins el 1995.

El 2009 co-funda Acció per la Democràcia que demanava elecció directa dels diputats.

Va ser director de la Fundació Miró (1974-1981) i comissari en cap de la ambiciosa exposició *Cent anys de Cultura Catalana (1880-1980)* que el Ministeri de Cultura de la UCD va inaugurar a Madrid i on es reflectia la història, la música i la cultura escrita i visual del nostre país.

És autor de nombrosos escrits sobre art i política. Entre 1969 i 1973 va dirigir una història de l'art universal en 10 volums. També a destacar: *Prolegomenes a esthetique Autre de Michel Tapie (1959)*, *Antoni Tàpies o l'Escarnidor de Diademes (1967)*, *Artesania: Art popular (1968)*, *Catedral de Tarragona (1970)* i *Jorge Castillo (1970)*.

Inquiet i polifacètic, en Francesc Vicens també va fer una incursió al cinema, assessorant *La guerre est finie*, d'Alan Rasnais i fent d'actor a *Les routes du sud*, de Joseph Losey.

1984. A la Moncloa amb el president del govern Felipe González.

1977. Amb el president Tarradellas i Joan Miró en l'exposició del Congrés de Cultura Catalana.

1977. En una escena del film "Les routes du sud", compartint repartiment amb Yves Montand.

1982. Davant el cartell de la campanya per les eleccions generals on va ser elegit Diputat a Corts.

1988. Cova del Salnitre, (Montserrat). Festa de disfresses. M. Ubach del braç de Francesc Vicens i Rafael Amat i Carreras. Foto: Fèlix Alabart.

1997. En el túnel de La Verna. Pedra de Sant Martí (França). Foto: M. Ubach.

1997. Belagua. Isaac Santesteban i Francesc Vicens, dos personatges històrics de l'espeleologia. Foto: T. Nubiola.

1997. Vicens amb O. Escolà, F. Alabart i M. Ubach a Saint Engrace (França). Foto: T. Nubiola.

2007. Francesc Vicens i M. Ubach entrevistant a Eduard Admetlla.

Tot i els seus càrrecs i compromisos professionals i polítics Francesc Vicens no ha tingut mai un no pels companys espeleòlegs, participant en les activitats i actes als quals ha estat convidat.

Recordem el 25è aniversari de l'avenc Montserrat Ubach, a la cova del Salnitre (Montserrat), amb disfresses d'època, sopar i ball (1988). Les visites organitzades pel CEC a diverses coves de França, Pedra de Sant Martí inclosa, amb motiu del centenari de l'espeleologia catalana (1997). I, més recentment, l'inauguració del llibre *Qui és qui, de espeleologia*, on va donar la sortida a la primera fitxa dedicada a Norbert Font i Sagué.

2010. Francesc Vicens a Sarawak inaugurant la primera fitxa del *Qui és qui*, dedicada a Norbert Font i Sagué. Fotos: F. Cardaña.

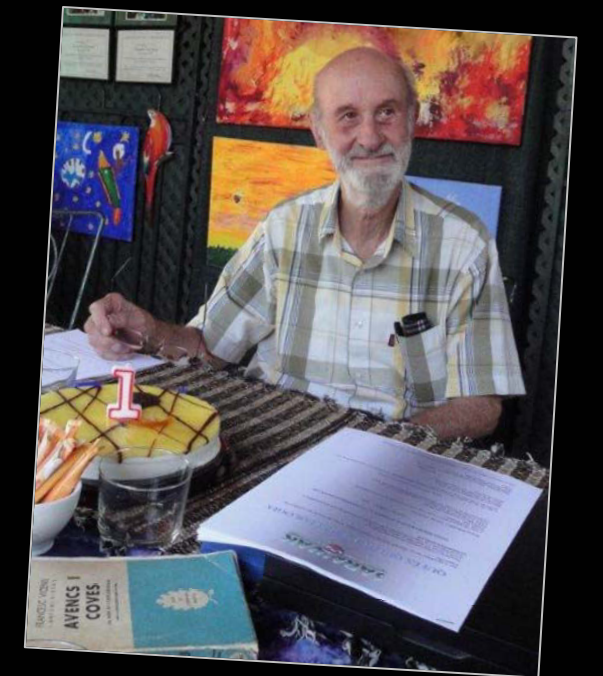
-Complement de l'àlbum familiar

Entre els reconeixements i homenatges rebuts del col·lectiu espeleològic destaca la medalla al Forjador de la Història Esportiva de Catalunya (1987) proposada per la Federació Catalana d'Espeleologia i atorgada per la Generalitat de Catalunya.

Vagi des d'aquí el nostre homenatge i admiració a l'amic i a l'il·lustre personatge.

2008. Joaquim Montoriol, Ramon Canela, Francesc Vicens i Ferran Termes, amb directius de la FCE i la UFEC (drets) en un acte de reconeixement als forjadors de l'espeleologia catalana.

Recopilació de dades: Montserrat Ubach
Fotos familiars proporcionades per: Francesc Vicens

Data de publicació: 13.11.2012